

Omstændigheder ved Dommen at erklære en Skibsfører, der straffes efter § 73, for uberettiget til at føre Skib, vil næppe fuldt ud komme til at virke som tilsigtet, medmindre det tillige afgøres ved Dommen, hvorvidt den paagældende i den omhandlede Periode har Ret til at fare som Styrmand. I Overensstemmelse med dette Synspunkt har man til Bestemmelserne i Paragraffens 1ste og 2det Stykke føjet de fornødne Regler herom.

Til § 78.

Som nyt 3die Stykke til § 78 foreslaar man optaget Reglen i § 299 i Søloven af 1ste April 1892, hvorefter Rømning med Hyre straffes som Bedrageri, medmindre det efter Omstændighederne maa antages, at svigagtig Hensigt ikke foreligger. Ved Bestemmelsens Medtagelse paa dette Sted gøres det utvivlsomt, at ogsaa Rømningssager, som de her omhandlede, behandles ved Søret i Overensstemmelse med Reglerne i § 90.

Til § 84.

Af tilsvarende Grunde, som nævnt under § 74, har man ved en dertil sigtende Tilføjelse til § 84, 2det Stykke, foreslaaet, at det, naar Styrmand eller Maskinmester ved Dom erklæres uberettiget til at gøre Tjeneste i Stilling som den hidtidige, tillige ved Dommen kan bestemmes, at den paagældende har Ret til at gøre Tjeneste i nærmere angivet lavere Stilling.

Til § 88.

Den foreslaaede Affattelse af Paragraffens 1ste Stykke afviger fra Kommissionsudkastet derved, at man blandt de Forseelser, som kun forfølges af det offentlige, forsaavidt det begæres af vedkommende Skibsfører eller Reder, ikke har medtaget de Forseelser, der omhandles i §§ 83 og 86. Skønnet over de paagældende Anliggender — Klage over Skibets Sødygtighed, naar al rimelig Grund savnes, og Bortrømning fra det farestedte Skib med Til sidesættelse af de Pligter, som god Sømandsskik foreskriver — findes nemlig under Hensyn til de vidtrækkende Følger, som disse Forseelser kan medføre, at burde forbeholdes det offentlige.

Bestemmelsen i Paragraffens 2det Stykke, 1ste Punktum om Paatalen adskiller sig væsentligt fra Kommissionsudkastet, der simpelthen foreslaar Paatalemyndigheden udøvet af Handelsministeriet, forsaavidt angaar alle Sager, i hvilke Straffen kan overstige Formuestraf. Da Princippet om Anklagemyndighedens Centralisation hos de ordinære Paatalemyndigheder ikke bør fraviges paa andre Punkter end saadanne, hvor Hensynet til særlige Forhold nødvendigvis maa kræve en efter disse særligt afpasset Ordning, har man fundet at burde begrænse den af Kommissionen foreslaaede Regel derhen, at Sager angaaende de Forseelser, der omhandles i §§ 84 og 86 — d. v. s. Sager, hvor en søfartskyndig Vurdering af det passerede er en nødvendig Betingelse for Paatalebeslutningen — skal forelægges for Handelsministeriet, forinden Paatale kan bestemmes, samt i visse nærmere angivne Tilfælde endvidere, forinden Paatale kan frafalde. Det ligger i Sagens Natur, at Ministeriet gennem sin Under søgelse tillige vil komme ind paa en Overvejelse af, hvorvidt Sagen efter sin Beskaffenhed bør henvises til videre Forfølgelse og Paakendelse ved Sø- og Handelsretten i København i Overensstemmelse med Reglen i § 10, 2det Stykke, i Lov Nr. 72 af 12. April 1892 om Søretter udenfor København samt om Søforklaringer og Søforhør, hvilket navnlig er af Betydning af Hensyn til den Omstændighed, at det ikke overalt er gørligt at sikre Søretterne fuldt ud fyldestgørende faglig Bistand.

Forøvrigt forudsættes det, at Paatalemyndigheden giver Indberetning angaaende tvivlsomme eller særdeles vigtige Spørgsmaal, der maatte opstaa i andre Sager vedrørende Sømandsloven, saaledes at Handelsministeriet derigennem faar de fornødne Midler i Hænde til alsidig Bedømmelse af Lovens Virkninger og dermed til den forsvarlige Varetagelse af fremtidige Lovarbejder paa det foreliggende Omraade, hvad der er saa meget mere paakrævet, som det maa paaregnes, at Sølovgivningen som Helhed i stigende Grad vil faa international Betydning.